

Pártélet

Nem kielégítő az oktatás látogatottsága alapszervezeteinknél

Egy hónappal ezelőtt indult be a pártoktatás bányáinknál. Ez alatt a hónap alatt megmutatkozott, melyik pártszervezet hogyan készült fel, milyen munkát végeztek az elbeszélgető bizottságok, hogyan tartották a propagandisták kapcsolatot az oktatásra bevont hallgatókkal.

Ernő és Ferenc-bányán összevonták az oktatást. Úgy az első éves politikai iskola, mint a marxizmus-leninizmus tanfolyam, közösen megy. Egyik héten az Ernő-bányai propagandisták ismertetik az anyagot, másik héten a Ferenc-bányaiak. A hallgatók azt mondják, hogy

az Ernő-bánya propagandistái jobban felkészültek. Szívesebben, részletesebben adják elő az anyagot, többet lehet tanulni tőlük.

Az Ernő-bányán azonban nemcsak a propagandisták jobbak, hanem a szervezés is, propaganda és a megjelenés is jobb, mint a Ferenc-bányán. Mind a két oktatási formán az Ernő-bánya kommunistái és a pártoktatásra bevont pártönkivüli dolgozói nagyobb létszámmal rendelkeznek. A Ferenc-bánya kommunistái. Ez azt jelenti, hogy Ferenc-bányán nem foglalkoznak még ma sem kellően az oktatási munka állandóvá tételével.

Nem foglalkoznak hétközben a hallgatókkal,

nem magyarázzák el, hogy mennyire fontos, különösen most az előtűnt álló nagy feladatok elvégzése előtt az elméleti képzést.

De igazán mag lehet érteni, ha elmarad, mit jelent, ha nem tanul. Most, amikor a második ötéves tervünk hatalmas feladatot ró minden kommunistára.

A két alapszervezet közös oktatásán fel lehet az a hiányosság is, hogy maguk a hallgatók sem készültek fel eléggé. Igen ke-

vés színvonalas vita alakult ki, kevés a hozzászólás. A propagandistáknak többet kellene foglalkozni a hallgatókkal, több oldalról, több életből merített példával ismertetni az anyagot, mert ezen keresztül sokkal aktívabb hozzászólást lehetne elérni.

Hasonló a helyzet a Beszáló-akna oktatásánál is. A tanfolyamok minden három hétben vannak megtartva, mindig amikor délelőtti szakban dolgoznak a bányászok, délután járnak oktatásra.

Itt a szervezéssel van komoly baj, mert a látogatottság igen gyenge,

és ha már az első oktatási nap-

kon elnézünk afelett, hogy azok, akik önként vállalták a tanulást, nem jelennek meg, akkor pár hónapon belül lemorzsolódik az egész oktatás. A Beszáló-aknán sokkal alaposabb felvilágosító, propaganda munkára van szükség.

Pártszervezeteink vezetőségei előtt nagy feladatok állnak. A Központi Vezetőség november 9—12. határozatának végrehajtása. Ezeket a megnövekedett feladatokat csak jól képzett kommunistákkal, illetve azok vezetésével tudják végrehajtani. A vezetés elengedhetetlen feltétele a tanulás. Eppen ezért szervező, nevelő munkára van szükség, meghozza mindennapos munkára, hogy az oktatás látogatottsága, színvonala emelkedjen.

Miért nem fogadják el pártszervezeteink az építő bírálatot?

Evek hosszú során keresztül szám-talanszor felvetettük lapjainkban a faliújság kérdését. Egyszer-kétszer volt eredménye ennek, azonban ezek a fellángolások legfeljebb csak hetekig tartottak, utána minden maradt a régi. Jelenleg egészen siralmas a helyzet a faliújság terén, mert sem a pártszervezeteknek, sem a szakszervezeteknek nincs faliújságja, a DISZ-nek van, de azon is július 19-i cikk van.

A faliújságok létrehozására párt-határozat van. A párt-határozatot pedig minden kommunistának kötelessége végrehajtani, különösen nagy feladat hárul a határozat végrehajtásában az alapszervezetek vezetőire. Az alapszervezetek vezetői eppen úgy tudják, mint mi, hogy a faliújság a pártszervezetek legközvetlenebb eszköze, amelyen keresztül minden nap beszélhetnek a dolgozókkal, amelyen keresztül meghallgathatják a dolgozók jogos kívánságait, javaslatait. Nevelő hatású cikkeivel javítanak a munkafegyelmén, ki-

pellengérezhetik a hiányzókat, emelhetik a termelést. Ezt a pártszervezetek vezetőségei tudják, s mégsem csinálják. Ilyen természetű írásainkra, bírálatunkra pedig hallgatással felelnek.

Ez nem kommunista magatartás, és a Központi Vezetőség határozata, mely az „Ipari termelésünk megjavításának és műszaki színvonalának emelésének feladatairól” szól, a szénbányászatra is ró tennivalókat. Ezeknek a feladatoknak a megoldásához nagy segítséget jelent egy látszólag olyan kicsiny eszköz is, mint a faliújság, amely csak látszólag kicsi, jelentőségében azonban igen nagy.

Az élet, a munka feladatok elvégzéséhez, a pártvezetőség, szakszervezet és a DISZ vezetőségektől, hogy erre a bírálatunkra, a faliújságok felállításával állandó fenntartásával felelnek. Ez egyúttal segítség lesz abban a munkában, amit a Központi Vezetőség határozata a pártszervezetekre bíz.

1 munka hőse

árón munkát kell keresni. A dolgozó nem félt, hisz keménykezű, napszámos ember volt világeletemben. De azért mégis... Mert a bánya az csak bánya. Valahogy sikerült elhelyezkednie. Szentes István mellé osztották be. Hálás fény csillan a szemében, ahogy húsz év távlatból erről beszél. Az öreg tanítvány köszönete az igazi mesterének. Vagy huszonhét hónapig dolgozott együtt és ezalatt megismerte, megszerette a bányát. Segédvájárnak osztották be, de itt még jobban neki kellett állni a dolgozónak, ha azt akarta, hogy valaha is vājár legyen. — Meghúzkodta az ember vékonyát. — Emlékszik legényes büszkeséggel. De az akarat, meg az erő mégis győzött. Három év után megkapta a vājár bizonyítványt, ettől aztán telepítették mindenrovára. Dolgozott fronton, aztán kis csapaton, meg újra a fronton. Ahogy az érdek megkívánta. Neki csak annyi haszna származott, hogy a szakma minden fogását, fortélyát megismerte. Mégis kirúgtak rá. Ő is ácsorgott a kapu előtt néhány szor, várakozva, hogy visszavegyék. Mert, ha úgy kívánta az érdek, — nem a bányász érdek — még a legjobbakat is elbocsátották. Sok éves munkája jutalmául meg azt kapta Blasek művezetőtől: Te nem maradsz itt sokáig, nem olyan ember vagy Te. Amikor végre sikerült dolgoznia, lent a bányában is megkérdezte gúnyos nevetéssel: Na, hogy tejsz a munka? Emlékszik erre a nevelési módszerre, önbizalmatörő, büszkeséget sértő tőkés fogás volt. Nem válaszolt, csak még dühösebben vágta a szent. Szeretete a munkához, hűsége a bányához erősebb volt. S lám mégis neki lett igaza. Mert itt van még ma is. Igaz, hogy nem úgy, mint

régen, hanem köztisztviselőben, megbecsülésnek örvendő.

Mint annyi embernél, a munka felszabadulásával együtt az öntudat, a gondolatok is felszabadultak. Megtalálta a helyét, belépett a Magyar Kommunista Pártba 1945-ben. Sok mindent hallott itt, ami nyomán egyre szélesebben kitárult előtte az élet. — Országépítés. — Szabad ország, a dolgozók hazájának építése. Olyan dolgok voltak ezek, melyek őt is megfiatalították. A front után az első napokban leszalt a bányába, dolgozott jókedvűen, még a többieket is lelkesítve. És gyakorlatban mutatta meg, mit jelent a kommunista példamutatás. Ott lehetett találni a fel-törésen, az ereszkében, csapóvágatban, fronton, kis csapaton, ahol éppen a legjobban sürgött a munka. Beteg volt-e? Úgy néz rám, mint aki azt kérdezi: Hát az miféle? Eszik-e, vagy isszák? Dehogy volt ő beteg. Dehogy hiányzott volna a bányából, mikor tudta, hogy mennyire szükség van rá. De megtalálta igyekezetének értelmét is. Meg bizony. Es most engednek a szigorú vonások arcán, szemeit megtölti a visszaemlékezés mosolya. Hiszen oly sokféleképpen elismerték, hogy egyszerű bányász emléke-zettel nem is lehet visszagondolni valamennyire. Hanem a legszebb mégis az volt, amikor az iskolások várták az aknánál virággal és nótaszóval. — Hej azok a gyerekek. — Még nagyobb vir-tussal dolgozott, eredményei egyre szé-pültek. Egyszerű ember maradt ő to-vábbra is és azt tartotta, hogy amit ka-pott, mindenki elérheti. — Csak dolgo-zon jól. — Nem volt ő 100 szá-zalék alatt, mióta az esztét tud-ja, de annál többször volt 140—150 százalék. Nagy igyekezete mellett az-

Miért szeretik az emberek?

Beszélgetünk Lócsi József aknással. Nem ismeretlen már, mert a híre megelőzte. A hozzá beosztott vājárok, csillések elmondták véleményüket Lócsi elvtársról, vagy Józsi bácsiról. Ki, hogy szólítja. De a többség számára a közvetlenebb és melegebb hangú „Józsi bácsi” — a köszöntés. A személyes ismerkedés még jobban megerősíti a róla mondotakat.

Nem az életjárat, csak azokat a főbb állomásokat akarjuk ismertetni, amelyeken keresztül elérkezett a mához. De rég volt már, hogy 1923-ban, először szállt le a föld alá. Megszerette a munkát és elhatározta, hogy bányász lesz. De akkoriban kevés volt az elhatározás, meg a munkaszere-tet, hogy valaki célhoz jusson. Ő is belesett 1925-ben a szanálásba

és csak 1931-ben sikerült vissza-kerülnie. Évek multával segédvājár, később vājár lett, de arra, hogy valaha is a termelés egyik parancsnoka — aknász, — lenes-sen, dehogy, mert volna gondolt. A felszabadulás teremtetette meg a lehetőséget, az ő számára is. A munka egyszerre értelmet ka-pott, Szorgalmasan dolgozott és képezte magát. Hűséges munkájá-ért „a Magyar Népköztársasági Erdemérem Aranyfokozatával” jutalmazták meg. Ez az elismerés tovább serkentette és 1950-ben — vagyis bányászkodásának ezüst jubileumán — lőmesteri, majd aknászi iskolát végzett. Az eltelt idő bebizonyította, hogy a bizal-mat nem érdemtelenül kapta. Mi-ért szeretik az embereket? Erre a módszerre, az emberekhez való kapcsolata adja meg a választ. Lent a bányában mindig vannak nehézségek, hibák, amelyeket jö-gyelemmel kell kísérni és segíteni a kijáratukban. Lócsi elvtárs nem tud elmenni senki mellett úgy, hogy ne kérdezze meg, nincs-e valamire szüksége. A na-pokban is nem volt három méte-res fa. Azonnal intézkedett, hogy biztosítsák a munkához a megfe-lelő mennyiségű faanyagot. Az emberekkel jó szóval, meggyőző-sel igyekszik boldogulni, mert azt tartja, hogy ez a legeredménye-sebb.

Lócsi József aknásznak felelő-ségteljes beosztása van. Tapasztá-lat, emberismeret és rugalmasság kell az ellátásához. De az a mód-szer, amivel Józsi bácsi dolgozik, valamennyit magába foglalja. Amit mi sem tudna jobban bizo-nyítani mint a hozzá beosztott bányászok vele szemben érzett bizalma és szeretete.

A Vegyesüzem is törődjön a dolgozókkal!

enne volt, vegyesüzem vezetőségét. A bírálatra

bányász újságban, hogy a Petofi-szállón a vízvezeték és a WC nasz-nálhatatlan. Azóta is minden reggel a napijelentésbe beírom ezt. Az újsághír és a napijelentés ellenére sem történt semmi a vegyesüzem nem javítja meg a hibát.

Kilencvenhat ember van víz nél-kül, úgy látszik ez nem érdekli a

azzal felel, hogy elhallgatja a javít-ás ügyét, nem törődik a dolgozó-kkal, pedig ez a feladata. Reméljük, hogy a mostani újságcikk után már nem teszik a fiókba a bírálatot, ha-nem megjavítják a szálló vízveze-tékét és WC-jét.

Szigeti Aladárné gondnok.

ért törődött mással is. Nam hiába pon-tos ember, de másnál sem szerette a fegyelmelzettségét. Sokat is porleke-dett a fronton miatta. Nem mondhatta neki ellent, mert igaza volt és ezt az igazságot munkája, példamutatása ko-vácsolta. Ha meg az új bányászokról van szó, megint csak a saját indulása jut az eszébe. — Segítséget és megéri-tést a gyerekekkel szemben. — Ezt vallja még ma is. — A mostani csillásától, Aschoffer Károlytól idegenkedtek a töb-biek. Ő maga mellé vette, aztán rövid-den, bányászosan elbeszélgetett vele: „Nézd fiam, nem kis dolog bányásznak lenni”. Talán még azt is hozzámon-dta, hogy felér ez egy képviselősséggel. — Megfogadta a fiú a szót, ő meg minden-re megtanította. — Tűzni, biztosítani, omlasztani, a munka hasznos fogásaira. — Így aztán alig egy évi közös munká után azt mondja rá: — Bányász lesz a gyerek. Az én tanítványom. És az a büszkeség, amivel az utolsó szavakat mondja, igazán érthető.

Már lefelé ballagok a Mátyás ki-rály utcából, de gondolataim Ká-rolyi elvtársnál időznek. — A tanúlá-sot, a következtetést keresem. — Meg-ismertem egy embert, egyszerű, a többi-től semmiben sem különböző öreg vá-járt. Erdeme, hogy húsz éve dolgozik egyfolytában, hűséggel, hiánytalanul. Mégis éppen ebben találhatók meg mind az, ami nálunk valakikévé avat, ami olyan embert formált, aki 55 éves korá-ban is példát mutat a fiataloknak, a termelés, a fegyelem, a tanítás és a ne-velés területén. Akinél a szeretet és hű-ség az élet tartalmát és célját jelenti. Ebben van ennek az öreg kommunis-ta vājárnak a legfőbb ereje. És ezért hűs ő. Az új élet, a szocialista hazá építésé-nek, a mindennapi becsületes munká-nak közöttünk élő, velünk dolgozó hőse.

Gáspár Sándor

Apró fekete gombolyag gurul elem-éktelen csaholással egyre köze-lebb merészkedik. A késő őszi félho-mályban talán még félelmetesebben csil-lognak a Mátyás király-utca túlbuzgó önjelének fehér fogai. — „Ne bolondozz már te.” — Igyekezem csillapítani, de annál jobban mondja a magáét. Vala-hogy azért mégis életem a keresett há-zat. — Károlyi József Cirákiek portáját. A konyhában kellemes meleg van és a levegőt a készülő vacsora jóízű illata fűszerezi. A tűzhely előtti nagy kosárból rakás kukoricacsutka fehérlik. Az asz-szony, meg a nagyobbik lány a fazekak körül serénykedik, de Károlyi bátyánk a híreket füleli. — Mert a rádióban ép-pen az 5 órási híradás van. — Csak le-kezelünk, helyet mutat, aztán együtt hallgatunk tovább. Egyszerre kapjuk fel a fejünket, amikor a bementő a bányák termeléséről kezd beszélni. Sorolja az élenjárók neveit: Komló, Tatabánya, Dorog. Nézzük egymást csendben, lá-tom, hogy feszeng a helyén, végül csak megszólal: „Hát a miénk nem követke-zik? — Ráadásul még én is beteg va-gyok.” — Akassza a szavakat a mondat végére. Mintha csak szemrehányást ten-ne magának. A véletlen rendezte így, de sokat elárul az önkéntelen kijelen-tés. A többit meg a beszélgetésünkből tudtam meg, mert a szavak úgy követ-ték egymást, mint a hegyi patak tarajos hullámai, amelyek egyre gazdagabban záporoznak. Húsz év története. A munka iránti szeretet és hűség története. Egy igazi dolgozó élet története, amit hallot-tam, és amit most tovább adok.

Még borongósabb novemberi este volt, még a szél is hidegebben süvített, ahogy pontosan 20 éve, megjött Károlyi József Ctráki a bányához. Ismerőse, rokona nem volt, csak a tudat vezérelte, hogy ottthon nyomorog a család, és bármi